

בש"פ 47/21 - שיהב אלדין שוויקי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 47/21

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש: שיהב אלדין שוויקי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
בבאר שבע (כב' השופט י' עדן) בעמ"ת
49602-12-20 מיום 22.12.2020

בשם המבקש: עו"ד אסף לוי

החלטה

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של החזקת סם שלא לצריכה עצמית וקשירת קשר לביצוע פשע ביחד עם אחר (להלן: האחר). בעיקרם של דברים, כעולה מכתב האישום, בחיפוש שנערך ברכב שבו נהג המבקש נמצא סם מסוכן מסוג קנאבוס במשקל 1270.76 גרם, מחולק לשקיות. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. ביום 5.11.2020 קבע בית משפט השלום כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למבקש, והוא הופנה לקבלת תסקיר של שירות המבחן. ביום 21.12.2020, לאחר שהתקבלו שני תסקירים מטעם שירות המבחן בעניינו של המבקש, הורה בית משפט השלום באילת (כב' סגן הנשיא מ' לוי), על שחרורו של המבקש לחלופת מעצר בבית אמו, בפיקוח אנושי שלה ושל שלושת אחיו ובתנאים נוספים שנקבעו בהחלטה. בהחלטה, ציין בית המשפט כי הגם ששירות המבחן לא בא בהמלצה לשחרור המבקש לחלופת מעצר בבית אמו, בחינת נסיבות העניין, ובכללן הפוטנציאל השיקומי של המבקש, מגלה כי "נוטה המטוטלת לכיוון שחרורו מהמעצר". בית המשפט עמד על החשש שעולה מהתסקירים בנוגע לפניות המפקחים שהוצעו וליכולתם להציב למבקש גבולות לזמן ממושך, אך ציין כי מענה לחשש זה יכול שיהא בהוספת מפקחים נוספים והפקדת בטוחות על ידי משפחתו של המבקש שתשקף את רצינותם.

2. ביום 22.12.2020 קיבל בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט י' עדן) ערר שהגישה המשיבה על ההחלטה והורה על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים נגדו. בית המשפט קבע כי על פני הדברים עבירת ההחזקה שבה הואשם המבקש היא החזקה "הצופה פני הפצה"; כי קיימת בעבירות מעין אלו חזקת מסוכנות סטוטורית; וכי מסוכנותו עולה גם מכמות הסם המסוכן ומהאופן שבו הוא הוחזק (כאשר הוא מחולק לשקיות). בית המשפט ציין כי מהתסקירים שהוגשו עולה שהמיקום הגיאוגרפי של החלופות שהוצעו הוא בעייתי; כי הוטל ספק בפניות המפקחים שהוצעו לבצע תפקיד זה; במעורבותם בחייו של המבקש וביכולתם להציב לו גבולות לזמן ממושך. עוד נקבע כי אין בעובדה שהאחר שוחרר לחלופת מעצר כדי להשליך על עניינו של המבקש מאחר שכל מקרה נבחן על פי נסיבותיו וכן בעניינו של האחר המליץ שירות המבחן על שחרורו לחלופת מעצר.

3. מכאן הבקשה שלפניי. לטענת המבקש, בקשתו מעלה שאלה עקרונית כללית שנסובה על סטיית בית המשפט מהמלצת תסקיר שירות מבחן וכן על אפשרות ערכאת הערעור לבטל חלופת מעצר מבלי שהתרשמה בעצמה מהחלופה המוצעת. עוד נטען כי מתקיימות בעניינו של המבקש נסיבות מיוחדות המצדיקות להיעתר לבקשה ובהן גילו הצעיר; עברו הפלילי הנקי; וההפליה - לפי הנטען - בינו לבין האחר ששוחרר לחלופת מעצר. המבקש טוען כי התסקירים בעניינו אינם שליליים לגופם, וההמלצה הסופית השלילית ניתנה נוכח ההסתייגויות שהביע שירות המבחן ביחס לחלופה שהוצעה ולמיקומה הגיאוגרפי. בהקשר אחרון זה נטען כי בית משפט השלום הורה על שחרורו של המבקש בפיקוחם של ארבעה ערבים; הפקדת ערבויות; וצו פיקוח ובכר, למעשה, ניתן מענה להסתייגויות שהובעו בתסקירי שירות המבחן.

4. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה הגעתי לכלל מסקנה שדינה להידחות. כידוע, עלהחלטתביתמשפטמחוזיבעררשענינומעצר,לאמוקנהעררברכות, אלאישלפנותבבקשתרשותלערורלביתמשפטזה (סעיף 53(א1)(1) לחוקסדרהדיןהפלילי (סמכויותאכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996). בבקשות מעין אלו חלה אמת מידה מצמצמת, הדומה במהותה לזו שהותוותה בעניין מתן רשות לערער לפני ערכאה שלישית בדין האזרחי והפלילי (בש"פ 2210/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (26.3.2020); בש"פ 2219/20 אל שמאלי נ' משטרת ישראל - צח"מ שפלה, פסקה 4 (24.3.2020)), היינו: על המבקש להראות כי בעניינו מתעוררת סוגיהבעלתחשיבותציבוריתאומשפטיתהחורגתמעניינםהפרטנישל הצדדיםלבקשה. בצדזאת, ייתכנומקריםשבהםניתןיהיהלחרוגמאמתהמידההאמורהגםאםהבקשהאינהמעלהשאלהעקרונית, כאשרמתקיימותנסיבותמיוחדותהמצדיקותזאת (בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (17.4.2011)). איני סבור כי המקרה שלפניי מצדיק מתן רשות לערור על פי אמות מידה אלו. בית המשפט המחוזי סבר - נוכח השיקולים שפורטו בהחלטה ועל בסיס עמדתו של שירות המבחן בנוגע לחלופת המעצר הקונקרטית שהציע המבקש - כי אין להורות על שחרורו כאמור. עוד התייחס בית המשפט המחוזי לטענת המבקש שלפיה האחר שוחרר, אך לא מצא שיש בה כדי לשנות מהחלטתו. קביעות אלו נוגעות ליישום הדין והן נטועות בנסיבותיו הפרטניות של המבקש. ככאלו, אין בהן כדי להקים עילה למתן רשות לערור (בש"פ 6773/19 אלמיהו נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (23.10.2019); בש"פ 818/18 אמסלם נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (29.1.2018)). גם העובדה כי הערכאות הקודמות הגיעו לתוצאות שונות בעניינו של המבקש אינה מצדיקה, כשלעצמה, מתן רשות לערור (בש"פ 6778/19 טוביאנה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (29.10.2019); בש"פ 5094/19 אוחיון נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (29.7.2019)).

לבסוף, מובן כי אין באמור כדי לשלול מהמבקש לשוב ולפנות לבית משפט השלום בבקשה לבחינת חלופה

מתאימה ולקבלת תסקיר נוסף. כפי שצוין בהקשר זה בהחלטת בית המשפט המחוזי, גם למשיבה אין התנגדות עקרונית לקבלת תסקיר נוסף לבחינת חלופה כאמור. למותר לציין שאיני נוקט עמדה לגופה של בקשה כאמור, ככל שתוגש.

הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, כ"ו בטבת התשפ"א (10.1.2021).

ש ו פ ט
